

lišče? Dragi nam, samo radi tega, ker se nas bojijo sami, ker se bojijo za svoje izvoljence, ker so prepričani, da pride danes ali jutri ta ali oni njihov ljubljenelec v dolgi črni suknji tudi na vrsto, in bode v naših predalih posvetlen od luči, kakor jo je zasluzil.

A ne samo zgoraj, (toraj v Mariboru) nam delujejo nasproti, ne, kakor kažejo naši dopisi, v mnogih krajih se porabi vsako sredstvo proti „Štajercu“ ravno od duhovnikov. V mnogih krajih rečemo, povsod hvala Bogu ne, ker niso vsi duhovniki taki, da bi imeli vzrok nas sovražiti, in se nas bati!

Vedite namreč kmetje, da tisti duhovnik, kateri najbolj kriči proti „Štajercu“ na prižnici (kancelni), tisti kateri smatra čitanje našega lista v spovednici za greh, ni kaj prida, ker hoče naše stališče samo radi tega podkopavati, ker ve, da ima sam prav mnogo grehov na duši, ker ve, da ne živi tako, kakor zahteva njegov sveti stan, in se radi tega boji, da bode prišlo njegovo slabo življenje danes ali jutri gotovo skozi „Štajerca“ na svetli dan. Radi tega se nas boji in radi tega nas zmerja!

Od pravega dušnega pastirja, in zopet nam je treba hvaliti Boga, da še jih je mnogo takih, ni bilo in ne bode nikdar nič slišati proti „Štajercu“, ker on spolnuje dolžnosti svojega stanu, on tako živi, da se mu ni treba bati, da bi bilo njegovo ime in njegovo vedenje orisano v našem listu! Seveda slabega o njem ne moremo ničesar pisati, — hvaliti pa ga žalibog ne smemo, ker bi ga s tem razpostavili strašnemu preganjanju vseh tistih duhovnikov, kateri imajo vzrok, da se nas bojijo.

In kakor smo začeli, tako bomo tudi nadaljevali. Brez ovinkov povemo, da dokler bode imel „Štajerc“ odprte svoje predale, se bode doslednje držal svojega čistega stališča!

Proti naši edino pravi katoliški veri nismo bili nikdar in ne bodemo, proti pravemu duhovniku tudi ne, tisti pa, katerim je treba poboljšanja, pridejo še vsi na vrsto!

Brat Veseljak.

Pred mnogimi leti živel je zelo hraber in pogumen vojak, zaveljo svoje vedno dobre volje in veselosti brat Veseljak imenovan. Kakor so ga njegovi drugovi radi imeli in ljubili, istotako so se ga bali njegovi sovražniki, ker na bojišču mu ni bilo enakega. Ali, ko se je bil mir sklenil, bilo je mnogo vojakov odpuščenih in tudi brata Veseljaka zadela je osoda, da je moral s štirimi groši in kosom kruha v roki zapustiti vojsko in oditi.

Potujoč našel je sv. Petra, kateri je v podobi berača sedel na poti in prosil brata Veseljaka milosčine. »Težko bo kaj dragi moj«, odgovoril je ta. »Jaz sem sam ubogi revež, ki imam samo štiri groše in kos kruha, ko bom s tem gotov, moral bom beračiti, kakor ti. A vendar boš nekaj dobil.« Sedaj je razdelil kos kruha na četiri dele, dal en del kruha in en groš sv. Petru. Sv. Peter se je zahvalil in odšel, vsedel pa se je drugi in tretjkrat vsikdar v drugi podobi berača na pot, brat Veseljak se ga je usmilil in mu je dal vsakikrat en del kruha in en groš. Ko je imel še malo kruha in samo en groš, šel je v krčmo, ki je stala tik ceste, jel je kruh in si dal za groš piva prinesiti. Ko je to potrošil, prišel je sv. Peter v podobi vojaka prosič zopet milosčine. »Ko bi ti prej prišel,

Kmetje, pazite na duhovnika, kateri zmerja naš list, ker ima gotovo vzrok, da se nas boji, in tak duhovnik, kateri se boji naprednega časopisa, je gotovo nevaren za Vas in posebno za Vašo mladino!

Na svetlo z njegovim slabim vedenjem, njemu samemu, Vam kmetje in naši lepi domovini v prid!

Dalje prihodnjič.

Spodnje-štajerske novice.

Dvojna zlata poroka. Od Male Nedelje se nam poroča: Tukaj se je vršila dne 11. tega meseca redka slavnost, namreč dvojna zlata poroka. Slavlenci so bili: Anton in Tereza Horvat iz Moraveč, ter Martin in Urša Sodec iz Precetinec. Slavnost bi pa bila še dosti lepša, ko bi ne komandirala pri nas farovška gospodična lepa Polonca, katera je imela dne 9. t. m. svoj god in gospod župnik zaradi tega nikakor ni utegnil sv. zakramentov, posebno sv. zakona deliti. Kam smo prišli in kam še bodemo, če nam bodejo gospodične iz farovža ukazovale? Iz dna srca želim, da bi se slavlenci še učakali v zdravji in veselju mnogo let, in tudi, da bi se gospodična Polonca ne utikala v stvari, katere jo popolnoma nič ne brigajo.

Sz i.

Župnik v Črešnjecv. Naš slavni prijatelj, župnik Sušnik v Črešnjecv pri Slov. Bistrici, krajnski rojak, je te dni dobil od svojih faranov prav regimentno spričevalo. Tako dolgo je dražil svoje farane, da so ti vendar le enkrat zgubili z njim potrpljenje. Te dni se je podalo več kakor deset možev iz vrle, napredno misleče črešnjevske fare župnika tožit k g. knezoškofu Napotniku v Maribor in ga prosit, da bi jih rešil, da bi jih branil tega župnika. Med temi moži so bili župani (občinski predstojniki) vseh treh občin v tati, ter načelnik konkurenčnega odbora. Škof se je mnogoštevilnih odposlancev črešnjevske fare tako ustrašil, da jih je poslal h kanoniku Hergu. »Zakaj pa Vas pride toliko, je vprašal škof?« Kmet pa mu

prijatelj,« rekel je Veseljak, »bil bi ti rad pomogel, sedaj imam tako mnogo in tako malo, kakor ti in ako ti je drago, lahko skupaj beračiva.« — »No, tega meni baš ni potrebno«, reče sv. Peter, »jaz razumejem nekoliko od doktorstva in s tem se bom že preživil. Ti pa me moraš spremljati in lahko imaš vsakokrat polovico mojega zaslužka.«

»Jaz sem s tem zadovoljen, rekel je brat Veseljak in potem sta šla oba dalje. Ko sta kratek čas potovala, prišla sta do neke hiše, iz katere sta slišala javkanje in jokanje. Gresta toraj v njo, in najdeta umirajočega moža in jokajočo ženo. »Ne jokajte se,« rekel je Peter, »temu možu se lahko da pomagati.« Potem je vzel iz žepa mažo, s katero je možu čelo namazal in mož je v tem trenutku vstal zdrav iz postelje. Mož in žena bila sta presrečna in sta vprašala s čim bi skazala svojo hvaležnost. Ko Peter na noben način ni hotel nič vzeti, dregnil ga je brat Veseljak in mu prišepnil: »Pa vzemi nekaj, saj midva potrebujeva.« Medtem je prinesla žena jagnje, s katerim je hotela Petra prisiliti. Ko pa Peter tudi jagnjeta ni hotel vzeti, rekel mu je brat Veseljak: »No pa ga vzemi, saj ničesar nimaš, kako pa hočeš živeti! Potem je Peter vendar rekel: »Naj bo, jaz čem jagnje vzeti, ali nesel ga ne bom, ako hočeš ti to storiti, mi je prav.«

»To ni nikaka težava,« odgovoril je brat Veseljak na loživši si jagnje na rame.